

мъкъ"! Той поѣзди заедно съ хубавата дѣвойка понататъкъ и пѣтътъ му го отвелъ на ново въ селото, въ което неговитѣ два брата си бѣха останали. Тука той съгледалъ много народъ и чулъ плачове; като разпиталъ какво има, казали му, че ще бѣсатъ двамина хора. Като се поприближилъ, видѣлъ, че това сж двамата му родни брата, които всичкия имотъ пропили и напоследъкъ станали сжщински разбойници. Царскиятъ синъ запиталъ, не може ли нѣкакъ да ги простятъ. „Да, ако се съгласите да дадете за тѣхъ откупъ“, рекли селяните, „но мигаръ не ще ви бжде свидно да дадете пари за такива злодѣи, та да ги освободите“? Ала царскиятъ синъ, безъ да мисли много, заплатилъ за тѣхъ, колкото се слѣдвало, и когато братята му се видѣли свободни — и четиримата тръгнали на пѣтъ.

Стигнали тѣ въ оная гора, кждѣто срѣщали лисицата, и понеже било прохладно въ гората, а пѣкъ слънцето пекло силно, та двата брата рекли: „хайде да отпочинемъ тукъ покрай кладенеца, да хапнемъ и да пийнемъ“. Царскиятъ синъ се съгласилъ и, приказвайки, забравилъ се и поседналъ на кладенчевия камъкъ, безъ да обърне внимание на прѣдупреждението на лисицата. Ала двата брата го бутнали въ кладенеца, грабнали дѣвойката, коня и птицата, и избѣгали у дома при татка си. „Погледни само, ние ти носимъ не само златната птица“, рекли тѣ, „но и златния конь и златната дѣвойка“. Радостъ обзела всички, но коньтъ прѣстаналъ да яде, птичката не пѣла вече, и дѣвойката само седѣла и плакала.

Ала малкиятъ братъ не билъ умрѣлъ. Кладенецътъ, за щастие, билъ сухъ, и той падналъ на мекъ мжхъ, безъ да се поврѣди нѣщо, но не могълъ да излѣзе навънъ. А върната лисица въ тая бѣда не го оставила, скокнала при него въ кладенеца, и го посмъррила, че забравилъ съвѣта ѝ. „Ала азъ пакъ не мога да те оставя“, рекла тя, „и ще те изведа на Божия свѣтъ“. Тя рекла на царския синъ да

се улови яко за опашката и изкокнала заедно съ него отъ кладенеца. „Ти още не си вънъ отъ всѣка опасностъ“, рекла му лисицата, „твоитѣ брата не сж увѣрени че си умрѣлъ, та сж турили стража въ гората, да те убиятъ щомъ се покажешъ“. Но на пѣтя седѣлъ единъ сиромасъ, съ когсто царскиятъ синъ си размѣнилъ дрехитѣ, и така прѣоблеченъ стигналъ до царския дворъ. Никой не го позналъ, ала птицата веднага започнала да пѣе, коньтъ започналъ да яде, и хубавата дѣвойка прѣстанала да плаче. Царьтъ запиталъ очуденъ: „какво може да значи това“? Тогава хубавата дѣвойка рекла: „Азъ не зная какво, но азъ бѣхъ тѣй наскърбена, а сега съмъ весела, сжщо като да ми е дошълъ годеникътъ“. Тя му разказала всичко що се бѣ случило, макаръ другитѣ брата да я заплашили съ смрътъ, ако каже нѣщо. Царьтъ заповѣдалъ да се яватъ прѣдъ него всички хора, които сж въ замъка; съ тѣхъ дошли и момъка като послѣденъ сиромасъ съ своитѣ дрипи, ала дѣвойката го познала веднага и се хвърлила на шията му. Вѣроломнитѣ брата били уловени и наказани, а третиятъ се оженилъ за хубавата дѣвойка и царьтъ го обявилъ за свой наследникъ.

Но що станало съ бѣдната лисица? Дълго врѣме слѣдъ това отишълъ веднажъ царския синъ на ловъ въ гората, срѣщнала го пакъ лисицата и му рекла: „Ти имашъ вече всичко, каквото желашъ, ала на моето нещастие нѣма кой край да тури, та да ме отърве“, и пакъ зела да го моли постоянно да я застреля и да ѝ откъсне главата и лаптитѣ. Царскиятъ синъ изпълнилъ молбата ѝ, но щомъ ѝ откъсналъ главата и лаптитѣ, веднага се прѣобразила лисицата на човѣкъ, който не билъ никой другъ, а братътъ на хубавата царкиня, който найсетнѣ билъ освободенъ отъ омагьосването, въ което билъ овързанъ. И вече отсега нататъкъ нищо не бъркало на тѣхното щастие и до края на живота си тѣ вече не видѣли скръбъ.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.